

S. Andreas – 19de zondag door het jaar – 11 augustus 2019

In deze wereld, van een andere wereld.

Inleiding:

Wat is echt kostbaar in je leven? Waar vind je vreugde in? Wat is zo kostbaar dat je er alles voor op wilt geven? Dit zijn vragen die we elkaar niet iedere dag stellen, maar vandaag komen ze aan de orde: om erbij stil te staan en te proberen er een antwoord op te geven. Het gaat immers om de grote levensvragen. Mogen we in deze viering op het spoor gezet worden, dat leidt naar het geheim van ons leven, naar de schat die ons geschonken wordt en die nooit zal vergaan.

Overweging.

Ik wil vandaag met u nadenken over geloof, over geloven, want daar lijken de lezingen over te gaan: wat is geloven? hoe ontstaat het? hoe groeit het? Ik wil beginnen met een gedicht van Huub Oosterhuis:

“Ze bestaan nog, zulke mensen.

Wat zij doen heet geloven! Geloven dat het anders kan:

dat slaven bevrijd kunnen worden
en blinden ziende, en doden levend,
en een bestaande orde doorbroken,
angst bezworen, duivels uitgedreven,
onrecht veranderd in gerechtigheid,
zwaarden omgesmeed tot ploegen,
legers afgeschaft, oorlog uitgebannen.

Ze bestaan nog, mensen die geloven,
dat het onmogelijke mogelijk is bij God.”

Abraham vertrekt uit zijn land; hij wist niet waarheen; hij trok op weg vanwaar hij was naar het ongeziene, toekomstige vaderland, waar hij vertrouwt dat leven, overvloed, vruchtbaarheid zal zijn; het beloofde land; hij laat zich leiden door God; hij gelooft dat het onmogelijke mogelijk is bij God. Zou dat, wat Abraham doet, gelovig-op-weg-gaan zijn? Zou dat geloven zijn? Klinkt dat ook niet door in het evangelie, dat u zojuist gehoord hebt, waarin Jezus zijn leerlingen vraagt om geen vertrouwen te stellen in het oppotten van aardse schatten, maar je hart te richten op een schat in de hemel?

Waar spreekt Jezus dan over? Wat is die schat in de hemel? En ontvangen we die pas na onze dood? Heel lang dachten we dat de hemel tegenover de aarde stond. Als mens moest je de aarde en alle aardse schatten verafschuwen/afzweren en je helemaal richten op de hemel, het hiernamaals, na onze dood. De hemel was dan een andere ruimte, in een andere tijd, of eigenlijk in geen tijd, maar in de eeuwigheid. Maar de hemel waar Jezus vandaag over spreekt, is niet ergens boven, niet een plek ergens anders, waar je na je dood hoopt te komen. De hemel is een ander woord voor het rijk van God, het Rijk dat hier op aarde mogelijk is. En aanwezig is voor diegene die het wil zien.

Jezus zegt eigenlijk dit: laat je hart niet in beslag nemen door zorgen om materie, door zorgen om jezelf, door zorgen om de toekomst, maar richt je hart op wat daarboven uitstijgt, op die grote, vrije ruimte van Gods koninkrijk. Richt je hart op een geluk in het hier en nu dat onvergankelijk is. Dat is de schat waar Hij het over heeft; we leven er al in; zijn rijk is er al op deze aarde al zie je het niet altijd; het zijn lichtflitsen bij tijd en wijle van menselijkheid, die uitstijgen boven de materie; die lichtflitsen van menselijkheid kun je waarnemen, als je daarvoor open staat.

Het is de kunst om gevoelig te zijn voor wat bij Gods Koninkrijk hoort, wat meer is dan het alledaagse. Het zijn ervaringen, die je overkomen, Je kunt ze niet kopen voor geld, maar ze zijn van onschatbare waarde. Het zijn ervaringen die je niet afgepakt kunnen worden, die je nooit vergeet, die je bijblijven. Misschien kunt u zich zoiets herinneren uit uw eigen leven. Ik wil iets met u delen wat mij is bijgebleven, ofschoon het al lang geleden is, om duidelijk te maken wat naar mijn mening hier bedoeld is.

Ik ben 6 jaar werkzaam geweest in Afrika, in Ghana, leraar op het seminarie. Elke zondagmorgen, dit was mij gevraagd door mijn overste, reed ik op mijn scooter, met kelk, hosties, en misgewaden naar een melaatsenkamp, ongeveer zes kilometer het binnenland in, om de eucharistie te vieren met melaatse mensen. Ik herinner mij ,

een van de eerste keren, dat een jonge vrouw, waarschijnlijk een moeder van kleine kinderen, mij stond op te wachten, naast het afdak van palmladeren, waaronder de eucharistie zou plaats vinden. Zij kwam naar mij toe; ik groette haar maar schrok; zij had geen handen maar een stompjes; ik keek naar beneden, haar voeten, ook stompjes; en ook haar gezicht was aangetast door die verschrikkelijke ziekte. Zo stond ze voor mij; maar haar ogen, niet aangetast, keken mij aan, daarin lag de vraag: dood mij niet! kijk niet weg! zie mij als mens! ik ben een mens! gewoon een mens zoals iedereen! zo wil ik gezien worden! Ja, die vraag lag in haar ogen die mij aankeken; in haar ogen zag ik God, die mij aankeek en een beroep op mij deed; het was mij vanaf dat moment duidelijk: God is te zien in het gezicht van de ander, die in zijn/haar kwetsbaarheid mij aankijkt en roept: dood mij niet! zie mij! Zien en gezien worden heeft iets van dat hogere, dat boven het alledaags menselijke uitstijgt; het heeft iets van de hemel op aarde. De volgende zondag stond zij er weer bij de ingang van het bladerdak; en de zondag daarop weer. En de eucharistie die wij onder het bladerdak vierden, had, meer dan anders, iets van waarachtig breken en delen van het leven met elkaar.

Het is deze ervaring, deze ontmoeting in het melaatsenkamp, die in mijn hoofd speelt vandaag, nu ik spreek over geloven, over de hemel op aarde zien, over alert en waakzaam zijn om het te kunnen zien. Wij mensen worden uitgedaagd om waakzaam te zijn, en te gaan – zoals het evangelie zegt – voor die onuitputtelijke schat in de hemel. Om dat geloof te voeden, bij mijzelf en bij elkaar, heb ik (dat voel ik) een gemeenschap nodig, mensen in mijn omgeving die mij scherp houden, wakende. Amen.